

Arrest

nr. 174 679 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn van sjiitische strekking, de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 maart 1963 in Bagdad stad. Uw vader was advocaat en moeder huisvrouw. Tot 1978 woonde u in de Ali El Saleh wijk en dan verhuisde u naar de El Amel wijk waar u woonde tot uw vertrek in 2009. U heeft aan het Technologisch Instituut in de Zafaraniyé wijk gestudeerd en kreeg in 1988 uw diploma in handen. Van 1986 tot 1992 verrichtte u uw legerdienst in militaire ziekenhuizen waar u onderhoud en herstellingen van medische apparaten uitvoerde. Na uw legerdienst werkte u vijf jaar in een computerwinkel. Van 1998 tot 2006 werkte u als elektricien en van 2006 tot 2009 werkte u als kapper in

de zaak van de zoon van uw broer, naast uw huis. In 2009 kon u een visum bekomen op basis van een werkcontract voor een firma die niet bestond en u reisde ermee naar de Verenigde Arabische Emiraten af. Twee weken later begon u te werken voor de firma A.(...) maar officieel kon u er maar ingeschreven worden van 2011. U was administratief directeur en eind 2014 verwittigden ze u dat uw contract niet zou verlengd worden. U vreesde naar Bagdad terug gestuurd te worden omdat u er destijds vertrokken was omwille van een persoonlijke bedreiging. U was immers in 2008 een relatie begonnen met K.(...), een buurmeisje die het kapsalon vaak met haar moeder passeerde om boodschappen te doen. U was ongeveer 45 jaar toen en zij zo'n tien jaar jonger maar u had niet de bedoeling haar te huwen omdat u te oud was en onvoldoende inkomsten had. U had drie afspraakjes met haar en u heeft haar gezoend. De laatste keer dat u haar zag, overhandigde u haar een document, mut'ah genoemd, waarin u toestemt haar te huwen als jullie betrekkingen zouden hebben en ze zwanger zou blijken. U deed dit om haar te beschermen. Verder onderhielden jullie contacten per SMS. Haar broer W.(...) kwam daarop uit en dwong zijn zus te bekennen met wie ze een relatie had. Wat u niet wist, is dat hij tot de Asaeb groepering behoorde. U ontving een bericht van uw geliefde dat u het kapsalon moest verlaten omdat haar broer de relatie ontdekt had, zijn vrienden gecontacteerd had en ze op zoek kwamen naar u. Hij kwam met zijn vrienden bij u thuis u zoeken en burens hebben hem herkend als een belangrijk lid van Asaeb. Hij kwam u zogenaamd zoeken omdat u aan design deed en logo's ontwierp tegen jullie strekking, de relatie met zijn zus durfde hij niet te berde brengen. Uw broer N.(...) ging klacht neerleggen bij de politie eind februari 2009. Twee weken later diende de broer van W.(...) op zijn beurt klacht neer tegen u. U bleef ondergedoken bij uw neef H.(...) tot u op 29 april 2009 het land verliet. Uw relatie met K.(...) was hiermee ten einde, u heeft niet meer naar haar gevraagd. Af en toe komen mensen verbonden met W.(...) nog vragen naar u bij uw neef de kapper. Na het gehoor dient u kopies in van een overlijdensakte en een rouwbericht van uw broer F.(...) binnen. Hij werkte als kapper en zou vermoord zijn op 25 oktober 2015.

U heeft verschillende familieleden in België, in casu uw broer N.(...) K.(...) R.(...) (O.V. (...); CG (...)), uw schoonzus I.(...) H.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)), uw nicht Z.(...) N.(...) K A.(...)-K.(...) (O.V. (...)), uw nicht M.(...) A.(...) K.(...) (O.V. (...); CG(...)), uw neef M.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...); CG(...)), uw neef H.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...)(O.V. (...); CG(...)) en uw neef O.(...) N.(...) K.(...) A.(...) (O.V. (...); (...)).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw vervallen paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, het baccalaureaatsdiploma, hogeschool diploma, uw VAE (Verenigde Arabische Emiraten) Resident Identity Card, uw werkvergunning van de VAE, twee brieven die u aan uw VAE firma richtte, een brief van de VAE firma aan u gericht, een brief van dezelfde firma over de stopzetting van uw contract, een stopzetting van uw contract door het Ministerie van Arbeid van VAE, een stopzetting van uw verblijf in VAE door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een kopie van een pagina uit het paspoort van uw broer I.(...), een kopie van de UK Border Agency in verband met uw broer I.(...), kopies van Canadese documenten van uw zus W.(...), een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw broer N.(...) en een kopie van een aangifte bij de politie door uw broer N.(...) en een kopie van een klacht tegen u.

B. Motivering

Na uw gehoor op 24 september 2015 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag wel zeer laattijdig indient. U beroept zich immers op een relaas dat zich zou afgespeeld hebben in 2008. U had weliswaar sindsdien elders een onderkomen gevonden maar achtte het niet dringend noodzakelijk internationale bescherming te bekomen. Pas op 23 maart 2015 dient u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, ruim zeven jaar na de beweerde feiten. Bovendien verkeerde u eerder in de mogelijkheid hier asiel aan te vragen daar u in maart 2014 hier geweest bent. U gevraagd waarom u niet onmiddellijk na uw probleem asiel gaan zoeken bent, stelt u er nooit aan gedacht te hebben asiel aan te vragen. U stelde dat als je in Dubai werkt, je er genoeg inkomen hebt. Dit antwoord wijst erop dat u eerder inkomen op het oog had dan bescherming. Sterker nog, u stelde zelfs twee keer naar Europa gekomen te zijn en jaarlijks op verlof te gaan naar de Filipijnen en herhaalt nogmaals er nooit aan gedacht te hebben asiel aan te vragen. Uw beide broers I.(...) en N.(...) zijn nochtans niet zomaar uit Irak vertrokken. Zij hadden gegronde redenen om voor hun leven te vrezen. I.(...) vertrok reeds uit Irak in 2009 en uw broer N.(...) in 2011, beiden zijn erkend vluchteling. Uw vader was daarenboven advocaat (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 3-4, 11, 19). U kan dus onmogelijk invoeren dat het concept "asiel" u onbekend zou zijn. Dat u er niet eens aan gedacht heeft asiel aan te vragen, ondermijnt dan ook al volledig uw beweerde vluchtrelaas. U heeft ook nu niet van bij aankomst van uw aankomst in Europa asiel aangevraagd. Eerst bent u geland in Frankrijk en u verklaart op 2 januari 2015 België binnengekomen te zijn. Een stempel in uw paspoort p. 4 wijst erop dat u zich nog naar Nederland begeven heeft. Pas op 23

maart 2015 komt u asiel aanvragen bij de Belgische autoriteiten. Deze houding is eveneens een aanwijzing dat de ernst van de ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden. Uw verklaringen zijn ook dermate incoherent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zou als vijfenveertigjarige verliefd geworden zijn op een vrouw die tien jaar jonger was. U begon een relatie met haar maar had niet de intentie haar te huwen. U tracht dit te verantwoorden door u te verschuilen achter een moeilijke financiële situatie. U zou haar wel voorgespiegeld hebben dat u haar ten huwelijk zou vragen als uw situatie verbeterde en u een vast contract had. Nochtans had u een contract bekomen in de VAE maar zodra u te weten gekomen was dat haar broer bij de Asaeb was, was uw liefde voor haar wel erg snel bekoeld. Zo snel dat u nooit meer naar haar gevraagd heeft en haar niet meer gecontacteerd heeft. U weet zelfs niet of zij intussen vermoord werd of iemand anders huwde terwijl het over een meisje uit de geburen gaat (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 16, 18-19). Het is ook vreemd dat u geen financiële middelen ter beschikking kon krijgen om haar te huwen en de schande van een uitlekte relatie te omzeilen, maar wel aan een aardig bedrag komt om te lenen voor een vals contract in de VAE (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, p. 19).

Er duiken verder ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties op tussen uw verklaringen bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het gehoor bij het CGVS. Voor het CGVS verklaarde u een "mut'ah" afgesloten te hebben met uw geliefde. Dit is een soort religieus huwelijk, op papier, waarmee u haar bescherming biedt in geval ze zwanger zou blijken. Dat heeft u zelf opgesteld in december 2008 en haar overhandigd de laatste keer dat u haar zag in dezelfde maand. U stelt uitdrukkelijk dat haar **broer niet op de hoogte was van dat document, van deze mu'tah**. Naderhand komt u er aarzelend op terug en stelt u enkel te weten dat hij een SMS gelezen heeft van u maar niet weet of ze hem verteld heeft over dat document. U erop gewezen dat dit toch wel van wezenlijk belang is, bedenkt u dat haar broer haar wel zou kunnen vermoorden indien hij ervan geweten had, u gaat verder met redeneren dat ze hem dat document niet zou kunnen voorleggen omdat ze zich zo te schande had gemaakt en haar broer haar dan wel direct zou vermoorden (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 19-20). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u nochtans verklaard dat haar **broer W.(...) jullie huwelijk ontdekt had** (DVZ Vragenlijst, 31 juli 2015, p. 3). U hiermee geconfronteerd ontkent dit gezegd te hebben. U klaagt aan dat u geen kopie van uw gehoorverslag had gekregen. Nochtans heeft u via uw advocate Mr. S.(...) D.(...) op 7 september 2015, dus nog voor het gehoor op het CGVS van 24 september 2015, enkele "kleine fouten/verduidelijkingen" laten rechtzetten van de vragenlijst. Wat u evenwel niet rechtgezet heeft is uw verklaring dat haar broer van jullie huwelijk wist. U trachtte nog te beweren het niet geweten te hebben door te poneren dat de fouten die rechtgezet had uit het tweede deel van het gehoor kwamen maar dat u het eerste deel niet te zien had gekregen. U erop gewezen dat de rechtzettingen precies uit dat tweede deel kwamen, had geen ander verweer dan opnieuw te ontkennen dat u daar gezegd zou hebben dat zijn broer ontdekt had dat jullie gehuwd waren (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, p. 21). Deze loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Uw poging om uw broer N.(...) te betrekken in uw aanvraag kan voorts op generlei wijze overtuigen. U suggereerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij voor uw problemen gevlucht is en daardoor erkend werd. Uw advocate stuurt dit in haar e-mail van 7 september 2015 bij: hij zou bedreigingen ontvangen hebben uitgaande van dezelfde militie. U ermee geconfronteerd dat uw broer N.(...) geen asiel aangevraagd heeft op basis van uw probleem, tracht u zicht te weren door te stellen dat u hem gevraagd heeft zijn naam niet te noemen, u wou niet betrokken raken in zijn zaak. Dit overtuigt allerminst. Uw broer N.(...) zou klacht zijn gaan indienen bij de politie nadat W.(...) en zijn kompanen u thuis waren komen zoeken. U slaagt er niet in uit te leggen waarom u hem niet vergezeld heeft (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, p. 12). De aangifte die uw broer zou gedaan hebben en waarvan u een kopie neerlegt, heeft bovendien niets van officiële kenmerken en kan bijgevolg door om het even wie geschreven zijn. Hetzelfde geldt voor de klacht die tegen u zou neergelegd zijn. Aan documenten kan overigens enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

U legt na het gehoor nog kopies neer van een overlijdensakte en een rouwbericht van uw broer F.(...) neer. Een overlijdensakte is enkel een attest van een overlijden van een persoon zonder aanduiding van de omstandigheden waarin dat gebeurde en dit geldt tevens voor het rouwbericht. Er dient ook op gewezen te worden dat de overlijdensakte een zeer slecht leesbare kopie betrof. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan er dan ook geen bewijswaarde aan worden gehecht. Er valt alleszins niet uit op te maken dat uw broer vermoord zou zijn. Evenmin toont u hiermee een verband aan met uw eigen beweerde problemen.

De overige documenten tonen uw identiteit aan, de statuten die uw broers N.(...) en I.(...) respectievelijk verwierven in België en Groot-Brittannië, het statuut van uw nichtje Z.(...) in België en het statuut van uw zus in Canada. Verder toont u uw studies en uw werk en stopzetting ervan in de

Verenigde Arabische Emiraten aan. Deze documenten vermogen niet een ander licht te werpen op uw ingeroepen relaas aangezien uw identiteit, studies en job op zich niet ter discussie staan.

Dat in hoofde van uw neven M.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...); CG(...)) en H.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...); CG(...)) en nadien ook in hoofde van uw broer N.(...) K.(...) R.(...) (O.V. (...); CG (...)) werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus en dat zijn echtgenote, zoon en dochter vervolgens via de procedure van gezinshereniging een verblijfsstatus hebben verkregen in België, wijzigt evenmin iets aan voorgaande. Elke asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Voor uw nicht M.(...) A.(...) K.(...) (O.V. (...); CG(...)) werd een weigeringsbeslissing genomen die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd. Ten aanzien van uw neef O.(...) N.(...) K.(...) A.(...) (O.V. (...); (...)) dient tot slot te worden opgemerkt dat zijn asielaanvraag nog in behandeling is en er in zijner hoofd nog geen beslissing werd genomen door de Commissaris-generaal.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na uw gehoor op 24 september 2015 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag wel zeer laattijdig indient. U beroept zich immers op een relaas dat zich zou afgespeeld hebben in 2008. U had weliswaar sindsdien elders een onderkomen gevonden maar achtte het niet dringend noodzakelijk internationale bescherming te bekomen. Pas op 23 maart 2015 dient u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, ruim zeven jaar na de beweerde feiten. Bovendien verkeerde u eerder in de mogelijkheid hier asiel aan te vragen daar u in maart 2014 hier geweest bent. U gevraagd waarom u niet onmiddellijk na uw probleem asiel gaan zoeken bent, stelt u er nooit aan gedacht te hebben asiel aan te vragen. U stelde dat als je in Dubai werkt, je er genoeg inkomen hebt. Dit antwoord wijst erop dat u eerder inkomen op het oog had dan bescherming. Sterker nog, u stelde zelfs twee keer naar Europa gekomen te zijn en jaarlijks op verlof te gaan naar de Filipijnen en herhaalt nogmaals er nooit aan gedacht te hebben asiel aan te vragen. Uw beide broers I.(...) en N.(...) zijn nochtans niet zomaar uit Irak vertrokken. Zij hadden gegronde redenen om voor hun leven te vrezen. I.(...) vertrok reeds uit Irak in 2009 en uw broer N.(...) in 2011, beiden zijn erkend vluchteling. Uw vader was daarenboven advocaat (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 3-4, 11, 19). U kan dus onmogelijk invoeren dat het concept “asiel” u onbekend zou zijn. Dat u er niet eens aan gedacht heeft asiel aan te vragen, ondermijnt dan ook al volledig uw beweerde vluchtrelaas. U heeft ook nu niet van bij aanvang van uw aankomst in Europa asiel aangevraagd. Eerst bent u geland in Frankrijk en u verklaart op 2 januari 2015 België binnengekomen te zijn. Een stempel in uw paspoort p. 4 wijst erop dat u zich nog naar Nederland begeven heeft. Pas op 23 maart 2015 komt u asiel aanvragen bij de Belgische autoriteiten. Deze houding is eveneens een aanwijzing dat de ernst van de ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden.

Uw verklaringen zijn ook dermate incoherent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zou als vijfenveertigjarige verliefd geworden zijn op een vrouw die tien jaar jonger was. U begon een relatie met haar maar had niet de intentie haar te huwen. U tracht dit te verantwoorden door u te verschuilen achter een moeilijke financiële situatie. U zou haar wel voorgespiegeld hebben dat u haar ten huwelijk zou vragen als uw situatie verbeterde en u een vast contract had. Nochtans had u een contract bekomen in de VAE maar zodra u te weten gekomen was dat haar broer bij de Asaeb was, was uw liefde voor haar wel erg snel bekoeld. Zo snel dat u nooit meer naar haar gevraagd heeft en haar niet meer gecontacteerd heeft. U weet zelfs niet of zij intussen vermoord werd of iemand anders huwde

terwijl het over een meisje uit de geburen gaat (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 16, 18-19). Het is ook vreemd dat u geen financiële middelen ter beschikking kon krijgen om haar te huwen en de schande van een uitlekte relatie te omzeilen, maar wel aan een aardig bedrag komt om te lenen voor een vals contract in de VAE (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, p. [9,] 19).

Er duiken verder ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties op tussen uw verklaringen bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het gehoor bij het CGVS. Voor het CGVS verklaarde u een "mut'ah" afgesloten te hebben met uw geliefde. Dit is een soort religieus huwelijk, op papier, waarmee u haar bescherming biedt in geval ze zwanger zou blijken. Dat heeft u zelf opgesteld in december 2008 en haar overhandigd de laatste keer dat u haar zag in dezelfde maand. U stelt uitdrukkelijk dat haar **broer niet op de hoogte was van dat document, van deze mu'tah**. Naderhand komt u er aarzelend op terug en stelt u enkel te weten dat hij een SMS gelezen heeft van u maar niet weet of ze hem verteld heeft over dat document. U erop gewezen dat dit toch wel van wezenlijk belang is, bedenkt u dat haar broer haar wel zou kunnen vermoorden indien hij ervan geweten had, u gaat verder met redeneren dat ze hem dat document niet zou kunnen voorleggen omdat ze zich zo te schande had gemaakt en haar broer haar dan wel direct zou vermoorden (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, pp. 19-20). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u nochtans verklaard dat haar **broer W.(...) jullie huwelijk ontdekt had** (DVZ Vragenlijst, 31 juli 2015, p. 3). U hiermee geconfronteerd ontkent dit gezegd te hebben. U klaagt aan dat u geen kopie van uw gehoorverslag had gekregen. Nochtans heeft u via uw advocate Mr. S.(...) D.(...) op 7 september 2015, dus nog voor het gehoor op het CGVS van 24 september 2015, enkele "kleine fouten/verduidelijkingen" laten rechtzetten van de vragenlijst. Wat u evenwel niet rechtgezet heeft is uw verklaring dat haar broer van jullie huwelijk wist. U trachtte nog te beweren het niet geweten te hebben door te poneren dat de fouten die rechtgezet had uit het tweede deel van het gehoor kwamen maar dat u het eerste deel niet te zien had gekregen. U erop gewezen dat de rechtzettingen precies uit dat tweede deel kwamen, had geen ander verweer dan opnieuw te ontkennen dat u daar gezegd zou hebben dat zijn broer ontdekt had dat jullie gehuwd waren (Gehoorverslag CGVS, 24 september 2015, p. 21). Deze loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

(...) De aangifte die uw broer zou gedaan hebben en waarvan u een kopie neerlegt, heeft bovendien niets van officiële kenmerken en kan bijgevolg door om het even wie geschreven zijn. Hetzelfde geldt voor de klacht die tegen u zou neergelegd zijn. Aan documenten kan overigens enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

U legt na het gehoor nog kopies neer van een overlijdensakte en een rouwbericht van uw broer F.(...) neer. Een overlijdensakte is enkel een attest van een overlijden van een persoon zonder aanduiding van de omstandigheden waarin dat gebeurde en dit geldt tevens voor het rouwbericht. Er dient ook op gewezen te worden dat de overlijdensakte een zeer slecht leesbare kopie betrof. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan er dan ook geen bewijswaarde aan worden gehecht. Er valt alleszins niet uit op te maken dat uw broer vermoord zou zijn. Evenmin toont u hiermee een verband aan met uw eigen beweerde problemen.

De overige documenten tonen uw identiteit aan, de statuten die uw broers N.(...) en I.(...) respectievelijk verwierven in België en Groot-Brittannië, het statuut van uw nichtje Z.(...) in België en het statuut van uw zus in Canada. Verder toont u uw studies en uw werk en stopzetting ervan in de Verenigde Arabische Emiraten aan. Deze documenten vermogen niet een ander licht te werpen op uw ingeroepen relaas aangezien uw identiteit, studies en job op zich niet ter discussie staan.

Dat in hoofde van uw neven M.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...); CG(...)) en H.(...) I.(...) K.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...); CG(...)) en nadien ook in hoofde van uw broer N.(...) K.(...) R.(...) (O.V. (...); CG (...)) werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus en dat zijn echtgenote, zoon en dochter vervolgens via de procedure van gezinshereniging een verblijfsstatus hebben verkregen in België, wijzigt evenmin iets aan voorgaande. Elke asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Voor uw nicht M.(...) A.(...) K.(...) (O.V. (...); CG(...)) werd een weigeringsbeslissing genomen die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd. Ten aanzien van uw neef O.(...) N.(...) K.(...) A.(...) (O.V. (...); (...)) dient tot slot te worden opgemerkt dat zijn asielaanvraag nog in behandeling is en er in zijner hoofd nog geen beslissing werd genomen door de Commissaris-generaal. (...).

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde laattijdigheid van zijn asielaanvraag, laat verzoeker gelden dat hij na de problemen die hij in 2008 heeft gekend onmiddellijk zijn land van herkomst is ontvlucht. Hij stelt dat hij een plaats zocht waar hij een vredevol bestaan kon leiden en het slechte leven en de vervolging in Irak kon vergeten, hetgeen hij destijds zou gevonden hebben in Dubai, in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), waarvoor hij een visum had bekommen op basis van een (weliswaar vals) arbeidscontract. Volgens verzoeker voelde hij zich in de VAE beschermd en was hij dankbaar voor de steun en kansen die hij kreeg van het bedrijf waarvoor hij daar werkte. Hij stelt dat hij het bedrijf niet wilde verraden door elders, tijdens reizen naar het buitenland, asiel aan te vragen. Verzoeker betwist dat hij met zijn verblijf in de VAE eerder inkomen op het oog had dan bescherming. Hij betoogt dat indien hij daadwerkelijk geld zou prefereren boven bescherming, hij met zijn kennis en ervaring eventueel een andere job die hem meer voordelen zou geven had kunnen bemachtigen in Dubai, hij na de beëindiging van zijn tewerkstelling bij voormeld bedrijf in maart 2015 eerst pogingen zou hebben ondernomen om een nieuwe job te bemachtigen in Dubai in plaats van asiel aan te vragen bij de Belgische instanties, en hij zijn stabiele leven in Dubai toch niet zou opgeven om in België in de grootste onzekerheid terecht te komen. Op het moment dat hij beseftte dat de deuren bij het bedrijf waarvoor hij werkte in de VAE voor hem gesloten waren en hij er niet meer onbezorgd zou kunnen leven, zou verzoeker het aanvragen van asiel in Europa als enige oplossing hebben gezien. De Raad stelt met betrekking tot bovenstaand betoog ten eerste vast dat hieruit geenszins blijkt waarom verzoeker ervoor opteerde om op de vlucht voor zijn vermeende vervolging in Irak een onderkomen te zoeken in de VAE op basis van een tewerkstelling aldaar in plaats van asiel aan te vragen in Europa, hetgeen verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst en een urgente nood aan bescherming voelt. Dat verzoeker zich eenmaal in de VAE beschermd voelde en zich gesteund wist door het bedrijf waar hij aan de slag kon en het bijgevolg niet opportuun achtte of het ten aanzien van zijn werkgever niet vond kunnen om in het buitenland asiel aan te vragen, doet hieraan geen afbreuk. Deze vaststelling is op zich voldoende om aan de ernst van verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging alle geloofwaardigheid te ontnemen. Dat verzoeker zich er uit dankbaarheid voor de kansen die hij kreeg bij zijn werkgever in Dubai en vanuit de overtuiging dat dit verraad zou betekenen ten aanzien van zijn werkgever van weerhouden voelde tijdens een reis naar het buitenland asiel aan te vragen, kan overigens geen ernstig argument worden genoemd. Een dergelijke houding wijst erop dat verzoeker zijn nood aan bescherming ondergeschikt achtte aan het verlangen de verwachtingen van zijn werkgever niet te beschamen, wat eerder motieven van economische aard doet vermoeden. Verzoeker blijkt uiteindelijk ongeveer zes jaar bij het bedrijf in Dubai te hebben gewerkt, eerst niet-officieel en daarna onder een contract van twee jaar dat met eenzelfde periode werd verlengd (stuk 9, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoeker had aldus meermaals de gelegenheid om tussentijds de relatie met zijn werkgever in een goede verstandhouding te beëindigen. Waar verzoeker opmerkt dat hij met zijn kennis en ervaring in aanmerking kwam voor een betere job, maar een dergelijke job uit respect en dankbaarheid voor zijn werkgever steeds zou hebben geweigerd, en geen pogingen heeft ondernomen om na het einde van zijn tewerkstelling een nieuwe job te bemachtigen in Dubai, stelt de Raad vast dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele manier staft. Het komt de Raad bovendien volstrekt onlogisch voor dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zo'n stabiel leven had in Dubai en het tevens als een veilig onderkomen beschouwde, zou hebben nagelaten om op zoek te gaan naar ander werk in de VAE toen hij wist dat hij bij zijn toenmalige werkgever niet langer aan de slag zou kunnen blijven. Volgens zijn verklaringen werd hij immers eind 2014 door zijn werkgever verwittigd dat zijn contract zou eindigen in juli 2015 en niet meer zou worden verlengd (stuk 9, gehoorverslag, p. 10), waaruit toch mag worden afgeleid dat hij voldoende tijd had om in de VAE ander werk te zoeken om aldaar zijn veilige, stabiele bestaan verder te zetten. In de mate dat verzoeker aangeeft geen pogingen te hebben ondernomen een nieuwe job te vinden, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij na zijn periode bij zijn toenmalige werkgever in Dubai een asielaanvraag in Europa als enige optie zag.

Waar verzoeker opwerpt dat indien hij al een asielaanvraag zou hebben ingediend terwijl hij nog over een verblijfsvergunning beschikte voor de VAE de verwerende partij mogelijks zijn asielaanvraag zou hebben afgewezen gelet op het feit dat hij dan al een onderkomen zou hebben in een veilig derde land, poneert hij een loutere veronderstelling die in dezen dan ook niet kan overtuigen noch afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoeker voert verder aan dat noch het feit dat zijn broers asiel hebben aangevraagd en daarenboven als vluchteling werden erkend, noch het feit dat zijn vader advocaat was, impliceert dat van hem een

goede kennis van de notie asiel en het asielrecht kan worden verwacht. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn vader als advocaat gespecialiseerd was in familie- en personenrecht en slechts enkele noties van het asielrecht had. Hij stelt dat zijn vader is gestorven in 1995 en dat het in die tijd enerzijds niet gemakkelijk was om Irak te verlaten en er anderzijds nog geen reden was voor zijn familieleden om Irak te ontvluchten. Verzoeker acht de insinuatie dat hij als zoon van een advocaat 'beter had moeten weten' en dat hij had moeten beseffen dat hij onmiddellijk bescherming had moeten vragen in plaats van zich gewoon tevreden te stellen met een nieuw leven in een veilig land geheel ongegrond. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij er nooit aan gedacht had asiel aan te vragen onmiddellijk nadat hij problemen kreeg in zijn land van herkomst, noch tijdens eerdere bezoeken aan Europa (stuk 9, gehoorverslag, p. 19). Het bestaan van de mogelijkheid om in Europese landen asiel aan te vragen kan hem nochtans niet onbekend zijn geweest, temeer daar twee van zijn broers in 2009 en 2011 asiel vroegen en bekwamen in respectievelijk Schotland en België en zijn vader advocaat was. Verzoeker biedt geen verklaring waarom het in hem nooit zou opgekomen zijn eerder asiel aan te vragen. Dat de verwerende partij van hem een goede kennis van het begrip asiel of van het asielrecht zou verwachten, blijkt geenszins uit de bestreden beslissing.

In antwoord op de vaststelling dat hij niet van bij aanvang van zijn aankomst in Europa asiel heeft aangevraagd, betoogt verzoeker dat hij na op 30 december 2014 in Frankrijk te zijn geland was doorgereisd naar België en daar tot de conclusie kwam dat hij pas asiel kon aanvragen eens hij de originele documenten aangaande zijn tewerkstelling in Dubai, waaruit bleek dat hij geen werk en zodoende geen verblijfsvergunning voor de VAE meer had, had bekomen. Hij zou een collega hebben gecontacteerd met de vraag hem deze documenten, alsook zijn persoonlijke spullen te bezorgen en stelde voor om in Istanbul af te spreken. Verzoeker stelt dat hij op 27 januari 2015 vanuit Amsterdam naar Istanbul kon reizen, waar hij zijn collega ontmoette, en op 31 januari 2015 terugreisde naar België. Vervolgens zou hij zijn documenten hebben voorbereid om enkele weken later zijn asielaanvraag in te dienen. De Raad is niet overtuigd dat verzoeker na zijn aankomst in Europa pas meer dan drie maanden later asiel heeft aangevraagd louter en alleen omdat hij nog moest wachten op de originelen van enkele documenten die hij klaarblijkelijk noodzakelijk achtte om dit te kunnen doen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van de brief waarin zijn voormalige werkgever hem in kennis stelt van de beëindiging van zijn tewerkstelling en van deze waarin hij eraan herinnerd wordt dat hij zijn paspoort dient in te leveren niet het origineel heeft gepresenteerd, maar wel een kopie, respectievelijk een kopie en een uitgeprinte e-mail. Ook van de documenten houdende de intrekking van zijn arbeidskaart respectievelijk van zijn verblijfsvergunning in de VAE liet verzoeker enkel een scan zien (stuk 16, documenten, nr. 10-13). Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor trouwens aan dat hij het merendeel van voormelde documenten per e-mail heeft ontvangen (stuk 9, gehoorverslag, p. 11). Nog daargelaten voorgaande vaststelling, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk was om in afwachting van de originele documenten zich kopieën daarvan per brief of e-mail te laten toekomen. Ten overvloede moet er nog worden op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na zijn terugkomst in België op 31 januari 2015 nog tot 23 maart 2015 zou nodig hebben gehad om zijn documenten met het oog op zijn asielaanvraag in orde te brengen.

Waar in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat verzoekers verklaringen dermate incoherent en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, is verzoeker van mening dat de verwerende partij een waardeoordeel velt over zijn handelen, hetgeen hij onaanvaardbaar vindt. Verzoeker stelt dat de *protection officer* steeds zijn of haar professionaliteit dient te bewaren en in alle objectiviteit dient te oordelen, ook al keurt deze de keuze van handelen van verzoeker af. Hij citeert een aantal passages uit het gehoorverslag waarin volgens hem de indruk wordt gewekt dat de *protection officer* zijn handelen afkeurde. Verzoeker meent dat hij gelet op het waardeoordeel dat de verwerende partij over zijn handelen en beslissingen heeft geveld genoodzaakt is een en ander te herhalen en in zijn context te plaatsen. Verzoeker herhaalt de kern van zijn asielrelaas en stelt dat hij in de specifieke situatie waarin hij zich bevond genoodzaakt was rationeel te denken en te handelen en zijn hart niet te volgen, aangezien het hier een geval van leven of dood betrof. Het land verlaten zou voor hem de enige veilige optie zijn geweest. Verzoeker voert aan dat zelfs indien het probleem zou kunnen worden opgelost door met de vrouw te huwen, hij nog steeds op zijn hoede zou moeten zijn. Een enkele misstap, bijvoorbeeld louter contact met een andere vrouw, zou immers een reden kunnen zijn voor de broer om een discussie dan wel gevecht uit te lokken, of erger, om verzoeker te doden. Verzoeker betoogt dat het geen zin had de familie van de vrouw om haar hand te vragen in een poging het schandaal ten einde te brengen omdat deze mensen niet voor rede vatbaar zouden zijn. De familie zou een huwelijk met verzoeker nooit aanvaard hebben aangezien hij daar de financiële middelen niet toe had. Verzoeker wijst erop dat hij zijn simkaart heeft vernietigd en dus niet meer in de mogelijkheid was om de vrouw telefonisch te contacteren. Hij zou er bovendien terecht vanuit gegaan zijn dat de vrouw niet meer over

haar telefoon beschikte en het zou aldus onmogelijk zijn geweest om haar na het ontstaan van de problemen nog telefonisch te contacteren. Verzoeker benadrukt dat zijn moeilijke financiële situatie hem niet toeliet te sparen zodat hij kon huwen en een gezin kon uitbouwen. Dat hij het beste voor had met de vrouw en niet onverschillig stond tegenover hun relatie, wordt volgens hem aangetoond door het feit dat hij een *mut'ah* met haar sloot, waardoor zij bij een eventuele zwangerschap beschermd zou zijn tegen nadelige repercussies. Verzoeker geeft aan dat hij zelf het geld niet had om zijn vlucht te bekostigen en dat dit slechts mogelijks was dankzij de hulp van zijn broer N. Hij acht het evident dat zijn broer N. hem te hulp is geschoten bij het verzamelen van voldoende financiële middelen om zijn leven te redden doch niet om hem te laten huwen. Hij wijst erop dat hij in alle stilte zijn land van herkomst is ontvlucht en dat enkel zijn naaste familieleden van zijn vertrek afwisten. Verzoeker beweert dat de verwerende partij zou insinueren dat hij de vrouw zaken zou hebben voorgespiegeld, waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij de vrouw niet ten huwelijk heeft gevraagd hoewel hij een vast contract had bekomen in de VAE. Hij stelt andermaal dat de link tussen de broer van de vrouw en de militie 'Asa'eb Ahl al-Haq hem ertoe verplichtte rationeel na te denken en zijn hart niet te volgen, en dat uit zijn verklaringen nergens blijkt dat zijn liefde voor de vrouw snel zou zijn bekoeld. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij met een vals contract naar de VAE is vertrokken en daar van 2009 tot 2011 illegaal en tegen een zeer lage vergoeding was tewerkgesteld. Het zou pas vanaf juli 2011 geweest zijn dat hij als officiële werknemer een normaal loon ontving. Verzoeker redeneert dat hij twee jaar later, wanneer hij wat financiële ademruimte kreeg, niet meer kon terugkomen op zijn beslissing van 2009. Aangezien de link tussen de broer van de vrouw en 'Asa'eb Ahl al-Haq er dan nog steeds was, zou het uit den boze geweest zijn de vrouw alsnog ten huwelijk te vragen. Verzoeker wenst tot slot te benadrukken dat hij sinds zijn vertrek uit Irak in 2009 er niet meer is teruggekeerd omdat hij maar al te goed zou beseffen dat dit zijn dood zou betekenen.

In tegenstelling tot wat verzoeker mag menen, getuigt het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet van subjectiviteit, gezien het gebaseerd is op objectieve elementen aanwezig in het administratief dossier. Waar verzoeker de dossierbehandelaar een gebrek aan neutraliteit verwijt tijdens het gehoor, doelt hij klaarblijkelijk op een aantal kritische vragen waarmee de dossierbehandelaar verzoeker ertoe wil aanzetten zijn gedragingen nader te verklaren in het licht van eerdere verklaringen. Uit het feit dat de dossierbehandelaar verzoeker confronteert met incoherenties en zaken die hem/haar opvallen in zijn verklaringen, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij/zij zijn gedragingen afkeurt, laat staan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich door een dergelijk waardeoordeel zou laten leiden hebben in zijn beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen het zwaartepunt van de problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst tracht te verschuiven van de buitenhuwelijkse relatie die hij zou hebben gehad met een vrouw naar de link tussen de broer van die vrouw en de militie 'Asa'eb Ahl al-Haq. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat de broer van de vrouw het op hem gemunt had omdat hij een relatie had met diens zus en dat hij deze broer vreest omdat hij een belangrijk lid zou zijn van 'Asa'eb Ahl al-Haq (stuk 9, gehoorverslag, p. 15). Hij gaf toen ook reeds te kennen dat het probleem niet zomaar zou kunnen worden opgelost door met de vrouw te trouwen, aangezien haar broer niet te vertrouwen zou zijn en de mensen van 'Asa'eb Ahl al-Haq "*criminelen (zijn) die elkaar vermoorden*" (*ibid.*, p. 18). In zijn verzoekschrift legt verzoeker de nadruk op het feit dat zelfs in het geval van een huwelijk met de vrouw de link tussen haar broer en de militie hoe dan ook blijft bestaan en hij op zijn hoede zou moeten blijven omdat elke misstap van zijnentwege nieuwe problemen zou kunnen uitlokken. Dit zijn echter louter veronderstellingen ter staving waarvan verzoeker geen enkel concreet element aandraagt. Dat het uitgesloten is dat verzoeker contact zou zoeken met de familie van de vrouw, omdat deze niet voor rede vatbaar zou zijn en er niet mee te onderhandelen valt, maakt verzoeker evenmin aannemelijk. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij vóór zijn relatie met de vrouw reeds contact had gehad met haar familie of wist wat voor mensen het waren. Dat verzoeker destijds een harde keuze moest maken tussen zijn hart en zijn verstand biedt geen verklaring voor het feit dat hij sinds zijn vertrek uit Irak geen pogingen meer ondernomen heeft om te weten te komen hoe het nu gaat met de vrouw waar hij gevoelens voor had. Verzoeker stelt dat hij zijn simkaart vernietigd had en haar daardoor niet meer kon contacteren, maar maakt niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn geweest om op andere manieren, eventueel via contactpersonen ter plaatse, naar haar te informeren. De Raad volgt verzoeker overigens niet waar hij het evident noemt dat zijn broer N. hem wel geld wou geven om zijn leven te kunnen redden, maar niet om verzoeker te laten huwen. Indien verzoeker er met hulp van zijn broer in zou geslaagd zijn de financiële middelen te verzamelen om met de vrouw te kunnen huwen, dan had hij het probleem dat hem er beweerdelijk toe bracht zijn land van herkomst te verlaten immers in de kiem kunnen smoren. In de mate dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat haar broer ook in het geval van een huwelijk voor problemen zou blijven zorgen, verklaart hij niet waarom het voor hem geen optie was om op het moment dat hij er financieel beter voor stond – nauwelijks twee jaar nadat hij haar

voor het laatst gezien had – stappen te ondernemen om te weten te komen of hij de vrouw alsnog zou kunnen huwen. Geen van de door verzoeker ontwikkelde grieven is bij machte afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst erop dat slechts één enkele tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd weerhouden. Hij acht dit onvoldoende om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoeker stelt formeel te zijn en tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben verklaard dat de broer van zijn geliefde hun huwelijk had ontdekt. Het feit dat er door zijn raadvrouw verbeteringen moesten worden aangebracht aan het betrokken gehoorverslag, wijst er volgens hem op dat dit gehoor niet zonder problemen is verlopen en een en ander verkeerd begrepen werd. Verzoeker zou dit verslag bovendien moeten hebben tekenen zonder dat zijn verklaringen opnieuw aan hem werden voorgelezen. In de mate dat het onregelmatig tot stand zou zijn gekomen, kan dit document volgens verzoeker dan ook niet worden aangewend om hem tegenstrijdigheden aan te wijzen. Verzoeker ontkent tevens dat hij aarzelend zou zijn teruggekomen op zijn duidelijke verklaring dat de broer van de vrouw niet op de hoogte was van de *mut'ah*. Hij stelt in zijn navolgende redeneringen enkel te hebben aangegeven waarom hij ervan overtuigd is dat de broer niet op de hoogte is van de *mut'ah* en dat de vrouw niet spontaan over deze *mut'ah* aan haar broer heeft verteld. De Raad merkt op dat het feit dat er in wezen slechts één tegenstrijdigheid zou bestaan tussen verzoekers respectieve verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert bovendien dat het oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas gestoeld is op meer elementen dan enkel deze tegenstrijdigheid. Waar verzoeker ontkent ooit te hebben verklaard dat de broer het huwelijk met zijn zus zou hebben ontdekt, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker blijkens het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt heeft verklaard: *"In februari 2009 heeft haar broer (...) ons huwelijk ontdekt."* en ook *"Toen hij op de hoogte kwam van onze relatie en ons huwelijk (...)".* Blijkens dit verslag werd het ook aan verzoeker voorgelezen in het Arabisch en door hem ondertekend (stuk 18, vragenlijst). Door voorgaande vaststellingen eenvoudigweg te ontkennen, toont verzoeker de onregelmatigheid van dit document niet aan. Verzoeker doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat zijn raadvrouw in een e-mail de aandacht heeft gevestigd op *"enkele kleine fouten/verduidelijkingen"* met betrekking tot de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, maar daarin niet is teruggekomen op verzoekers verklaring dat de broer van zijn geliefde hun huwelijk had ontdekt. De verbeteringen waarvan sprake duiden er niet op dat een en ander mis begrepen zou zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 11, e-mail raadvrouw van 7 september 2015). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd toen hem gevraagd werd of de broer van de vrouw op de hoogte was van het feit dat zij een *mut'ah* hadden. Waar hij eerst zonder meer *"Nee"* antwoordde, verklaarde hij nadien niet te weten of de vrouw haar broer al dan niet had verteld over het bestaan van de *mut'ah* (stuk 9, gehoorverslag, p. 20).

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk heeft uitgelegd waarom hij zijn broer niet heeft vergezeld om klacht in te dienen tegen de broer van zijn geliefde. Hij wijst erop dat hij heeft aangegeven dat zijn broer hem had afgeraden om nog naar huis te komen en dat hij na zijn problemen ondergedoken diende te leven. De Raad is evenwel van oordeel dat de dreiging die van zijn belager uitging op zich niet verklaart waarom verzoeker het niet zou hebben aangedurfd om persoonlijk klacht te gaan neerleggen bij de politie, die toch de instantie is waartoe men zich wendt om tegen deze dreiging bescherming te zoeken.

Met betrekking tot de politionele documenten, merkt verzoeker op dat het in Irak niet de gewoonte is om handgeschreven verklaringen over te typen op een document voorzien van logo's en stempels. De handtekeningen van de politieman, de klager en de twee getuigen wijzen volgens hem op het authentieke karakter van deze documenten. Enkel voor documenten die van het politiebureau naar een andere officiële instelling worden gestuurd, zou het logo en officiële stempels worden gebruikt. Verzoeker wijst erop dat aan het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd. De Raad merkt op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Het weze daarenboven opgemerkt dat de politionele documenten waarnaar verzoeker verwijst fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wenst verzoeker er tot slot op te wijzen dat het hem toekomt informatie bij

te brengen die zijn stelling kan schragen dat een officiële klacht bij de politie elk officieel kenmerk ontbeert. Wat betreft de overlijdensakte en het rouwbericht met betrekking tot verzoekers broer F., moet worden vastgesteld dat hieruit niet kan blijken dat deze broer vermoord zou zijn geweest, laat staan dat verzoekers familie "*de afgelopen jaren quasi onophoudelijk problemen hebben gekend*". Dat de overlijdensakte moeilijk leesbaar is, doet hoe dan ook geen afbreuk aan het gegeven dat de omstandigheden van het overlijden niet op het document vermeld staan. Volgens de vertaling van het document staan er 13 punten met algemene gegevens op, waarvan sommigen onleesbaar zijn. De reden van overlijden maakt geen deel uit van deze 13 punten met gegevens.

In de mate dat elke aanvraag om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, kan het statuut van eventuele naaste familieleden van verzoeker in België geen ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers asielrelaas.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om bescherming in te roepen van zijn land van herkomst is dan ook niet relevant.

2.6. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware

aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in verzoekers verzoekschrift omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Waar verzoeker in het verzoekschrift een kritiek formuleert op de *“ongemotiveerde wijziging van het beleid van verweerster”*, moet, in zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen

redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF